

Joan Lacomba com a exemple

Ahir, Francesc Gost entrevista a Diari de Balears el senyor Joan Lacomba, artista polièdric, que s'ha mogut sobretot en el terreny de les encara dites arts plàstiques, però també en el teatre, i que ha treballat durant molts d'anys en l'ensenyament, mirant d'ensinistrar els joves en la ciència de mirar les coses i establir-hi vincles amb la seva sensibilitat. L'entrevista ens traça el perfil d'un home obstinat en la seva missió de viure amb la cultura com a principi actiu -i diria que amb la il·lusió com a excipient. La seva lucidesa es manté intacta, i això és molt important pel que significa: que no ha estat contaminada pel ressentiment a que una certa marginació o marginalitat condueix tant sovint persones de vàlua. Estimula pensar en models com Joan Lacomba, perquè s'hi poden mirar les persones que dubten de vegades si en aquest món hi pot haver alguna cosa més decisiva que els diners, el poder o la influència. Ara, el seu cas també proposa altres punts de reflexió.

Vivim en una societat en la qual l'estatus d'artista i el valor de l'art es defineixen i es fixen segons la fortuna que obtenen en el comerç de l'art i en els mitjans al seu servei. (Per dir-ho amb una imatge ràpida: el comerç obre moltes portes de museu.)

Un artista pot assolir una gran notorietat a partir de valoracions emeses per persones alienes al món de la crítica de l'art, i no parlem de les facultats universitàries que l'estudien. Crítica i món acadèmic també poden ignorar l'obra d'un artista valuós perquè sovint s'atenen tan sols a la informació generada pels mateixos comerciants. S'entra així en un cercle viciós en el qual es produeix un joc insà de substitucions. El panorama resultant requereix d'elements correctors, que les institucions estarien en condicions d'aportar. Per això és tan necessari que les persones institucionalment designades per a una tasca tan complexa tinguin informació i criteri. Altrament, es dissenyen polítiques perverses, que poden afavorir els artistes més propers als governants; o polítiques benpensants, que miren d'aconterar tothom; totes elles idènticament contribueixen amb la part pres-supostària del lleó a la major glòria dels consagrats.

Per a traçar una política cultural no serveix qualsevol. Com que dos i dos no hi són mai quatre, s'han d'assumir riscos que, en al pla estrictament teòric, superen els que acompanyen un projecte com el metro de Palma, on els resultats responen a errors evitables -els enginyers això ho saben bé. En política cultural, és impossible preveure tots els obstacles, tots els paranys. Però sense risc no tendrem mai una política cultural que proposi uns valors -Joan Lacomba com a exemple- des de la mirada de la cultura, el menys contaminada possible pel comerç i els seus tentacles innumbrables.

Guillem Frontera